

Znak velkého Svatého
Dobře jste si odpočinuli?
(Ano.)
Měli jste dobré jídlo? (Ano.)
A dobrou meditaci?
(Ano.)
Jeden velice dobrý příběh
vypráví o tom,
jaký by měl Mistr být.
Chcete ho slyšet? (Ano.)
Chcete-li se stát Mistrem,
pečlivě poslouvejte!
Tady je ten způsob,
metoda a tajemství.
Byl jeden muž,
tak svatý, tak čistý, že se
dokonce andělé radovali,
pokaždé, když ho viděli.
Nicméně, vzdor své
velké čistotě a svatosti,
neměl ponětí o tom,
že je svatý a velký,
to byla s tímto mužem
jediná potíž.
Prostě dělal, co měl
a pokorně šířil vše dobré,
co znal, a rozdával, co měl,
aniž na cokoli pomyslíl.
Tak jako květina šíří
nádhernou vůni,
aniž ví, že voní.
A jako slunce
rozlévá všechno to teplo
a nádherné
vyživující paprsky,
aniž by o tom přemýšlelo.
Takto tedy fungoval
tento muž.
Jeho svatost je v tom,
že zapomene na minulost
každého člověka,
a dívá se na ně,
jako by byli jen teď,
v přítomném okamžiku.
A díval se za vzezření lidí,
do samého centra jejich bytí,
kde byli nevinní a bezúhonní.
A dokonce naprosto
neznalí toho, co dělali.
Neviděl nic mimořádného

ve svém chování nebo ve
způsobu, jak se na lidi dívá,
jelikož to byl výsledek
jeho způsobu života,
nejspíš čistoty uvnitř
nebo toho,
jaký svatý život vedl.
Jednoho dne k němu tedy
přistoupil anděl a řekl mu:
„Byli jsme sesláni Bohem.
A Bůh ti
prokazuje laskavost,
cokoliv si budeš přát,
bude ti dáno.
Teď tedy požádej.“
Svatému muži došla řeč,
nevěděl, co si přát.
Kdybyste to byli vy,
kdybyste to byla já,
co bychom si přáli?
Možná lepší meditační halu.
Aby do ní alespoň neteklo,
když prší.
Abychom nemuseli stěhovat
naš svatý polštářek
z místa na místo.
A co dalšího bychom si
mohli přát?
A aby nepršelo tak silně.
Aby přšelo tak akorát, jako
když rozstříkujete parfém,
aby to osvěžilo vzduch,
například.
Ale ne, aby nám to rozpláclo
stan, jako lívanec.
Dobrá, mohli bychom si toho
přát hodně, je to tak?
Tomu muži tedy došla
ve své nevinosti řeč
a nevěděl co si přát.
Anděl mu tedy musel
něco napovědět.
Zeptal se ho:
„Chtěl bys například
schopnost léčení?“
Ten muž řekl:
„Ne, jsem radši, když
léčí Bůh sám.“
Ano, chytrý muž!
On nechce dělat nic.

Dobrá, pak tedy
změníme naše přání.
Řekli bychom:
„Ne, radši bychom šli
do Nebe, aniž bychom
museli medítovat.“
Nebo, ať přijde Bůh,
a postaví nám meditační
halu On sám.
Anděl se ho tedy ptal dále:
„Chtěl bys přivádět hříšníky
na pravou cestu?“
„Ne.“ To je legrační člověk.
„Ne“, řekl,
„Není na mně, abych se
dotýkal srdce lidí.
To je práce andělů.“
Co pak dělá on?
Andělé se ho tedy dále
se vši trpělivostí a úctou
ptali: „Chtěl bys být takovým
vzorem ctnosti, aby tě
chtěli lidé napodobovat?“
„Ne!“ byla jeho
udivující odpověď.
„Na co?
Tím byste ze mne vytvořili
centrum pozornosti.“
Ten je chytrý!
To je ta nejhorší věc,
být centrem pozornosti.
Jak se stal ten muž
tak chytrým.
Nechtěl vyvolat pozornost,
a už to věděl.
Ano, měla jsem to
vědět dříve.
„Co si tedy přeješ?“
zeptal se anděl.
„Přeji si milost Boha,“
byla jeho odpověď.
„Budu-li mít milost Boha,
budu mít všechnu
spokojenost a všechny
mé touhy se naplní.“
A anděl si myslel,
že ten muž přesto,
že je tak svatý, je tak hloupý!
Bůh nenabízí tak často
laskavost.

A Bůh neposílá za nikým
tak často anděly,
aby mu nabízeli laskavosti.
A tento muž,
jak to, když je tak svatý,
je tak hloupý?
Nutili ho tedy:
„Boží vůle
musí být vykonána.
Teď si musíš něco přát,
jinak ti něco vnutíme.“
Myslela jsem si, že Bůh je
liberální, ale je diktátor.
Vždy jsme si mysleli, že Bůh
nám dává svobodnou vůli,
a nechá vás dělat, co chcete.
Není to pravda?
Jak to, že tady
vystupuje jako diktátor?
Nutí lidi, aby něco chtěli.
To je s Ním potíž.
Ten starý muž byl jistým
způsobem do té situace
dotlačen
a musel uposlechnout
vůli Boha.
Řekl tedy:
„Dobrá, dobrá.
Pak si něco budu přát.
Cokoli dobrého udělám,
ať o tom nevím.“
Páni, to je hezké! Ano.
Já si pamatuji, když jsem si
poprvé něco přála.
Moje učitelka,
buddhistická učitelka,
ona byla jeptiška, a mnich,
a několik dalších jeptišek
a několik dalších mnichů...
Než jsem byla obeznámena
s Metodou Quan Yin,
první Buddha, kterého jsem si
vzala v Německu domů.
Nebyl to první Buddha,
ale první Buddha v Německu.
Protože oni věřili,
že když si přinesu Buddha
domů sama,
bez účasti Mistra,
nebo učitele, jeptišky,

pak nebude ten Buddha
k ničemu.
Chcete-li tedy
uctívat Buddhu,
musíte požádat
mnichy nebo jeptišky,
aby vám Ho požehnali
a přinesli ho k vám domů.
A provádíte ceremoniál
s květinami,
vonnými tyčinkami a jídlem,
jen symbolický.
A pak se musíte uklonit
Buddhovi a pak učiteli,
a pak si něco přát,
tak nějak.
A pak, budou-li vaše přání
povolena, pak se všechny
vonné tyčinky
stočí do spirály,
a nikdy nespádnou na zem.
Normálně,
když tyčinka dohoří,
spadne jako popel z cigarety.
Ale, je-li vaše přání upřímné,
a je přijato,
pak se celá tyčinka
stočí do spirály.
Spálíte mnoho tyčinek,
ne jen jednu,
to je ten problém.
Nevím, proč Buddha musel
testovat upřímnost lidí
do té míry.
Tak hodně tyčinek
a každá se musela takto
skroutit. Och, Bože!
Pomyslela jsem si,
„Nemyslím si, že to dokážu.
Koukněte na všechny
ty tyčinky.“ A pokaždé jsem
viděla, jak hned po shoření
spadne popel dolů.
Nicméně, prostě jsem to
udělala, jak mi řekli a pak
jsem si přála: „Nevadí, že mi
lidé říkají, že je v lidském
životě hodně utrpení
a že musíme vytvořit hodně
zásluh, abychom se vymanili

z lidského života...
mně ale nevadí, zůstanu-li
v lidském životě, protože
to pro mne není tak zlé.
A cokoli dobrého mám,
nechť je rozděleno mezi lidi,
kteří to potřebují,
a abych o tom ani nevěděla.“
A to bylo mé přání.
A pak se všechny tyčinky
takto skroutily, a já jsem si
myslela, že můj učitel,
že pro mne přinesli
speciální tyčinky,
to bylo jisté.
Speciální, předem zkroucené.
Ne tyčinky do spirály,
ty tyčinky byli velice rovné,
a ty se samy musely skroutit
když zpopelněly, víte?
Ano, tak testoval Buddha
oddanost lidí.
Já jsem si ale myslela, že je
to požehnání mých učitelů.
Ano, oni byli velice svatí,
tito lidé – buddhistické
jeptišky a mniši, tehdy.
Celá rodina se stala
jeptiškami a mnichy.
Myslím, že mi tehdy
v Německu hodně pomohli,
naučili mně mnoho věcí,
a myslím,
že jsou velice svatí.
A díky jejich požehnání
nezůstaly tyčinky rovné,
ani nespádnou, jen se skroutily.
Oni byli kvůli mně
velice šťastní.
Mysleli si:
„Och! Cokoliv si přeješ,
stane se.“
A nemusela jsem jim říkat
co si přeji v nitru.
Jen jsem to udělala.
Nevím, zda jsem jim to
měla říkat.
To jen mimochodem, když
čtu toto, připomnělo mi to
můj případ.

Tehdy jsem ještě
nepraktikovala Metodu
Quan Yin. Jen jsem
přeříkávala buddhistickou
sútru, buddhistickou
„Mantru velkého soucitu“,
a přeříkávala jsem jméno
Quan Yin Bódhisattvy
a jméno léčivého Buddha
a podobně. Každý den
jsem byla zaneprázdněná
těmito tlustými knihami.
Bylo tedy přijato,
že přání svatého muže
bude akceptováno.
Bůh tedy zařídil,
protože svatý muž nechtěl
vědět co dobrého se díky
němu děje,
Bůh tedy zorganizoval,
že jeho stín bude
pro všechny a všechno
velkým požehnáním,
kamkoliv dopadne.
A ten muž se to stejně nikdy
nedozví, protože
se bude dívat dopředu.
Kdekoli tedy ten svatý muž
půjde, jeho stín spadne
na zem a zúrodní půdu.
A začne pršet,
kde to bude potřeba,
a svítit slunce,
kde ho není dostatek.
A lidé se budou uzdravovat
ze všech nemocí i z utrpení
jejich duše.
A krajina bude vzkvétat,
kopce se zazelenají,
prameny a také fontány
budou tryskat
na různých místech.
A mnozí lidé, kteří byli
zatíženi zlou karmou
a provázelo je neštěstí,
začali vypadat živěji
a zdravěji, plni naděje.
A to byl prospěch získaný
ze stínu tohoto svatého muže,
podle plánu Boha.

A po celou tu dobu o tom
ten muž nic nevěděl,
protože se stále díval dopředu
a hleděl si svého,
byl zaneprázdněn svou prací.
A jeho oči se dívaly
vždy dopředu.
Nevěděl co se děje za ním,
prostřednictvím jeho stínu.
Toto je skutečný Mistr.
Proto jste nikdy neslyšeli
o žádném Mistrovi, který by
říkal, že ví něco o tom,
co pro vás dělá.
A nebuďte překvapeni.
Vždy mnoho praktikujících
oceňuje opravdového Mistra
za to, že mu nebo jí pomohl,
udělat to, či ono
nebo vyléčil nemoc,
zvrátil jejich neštěstí
a požehnal jejich domu,
nebo udělal cokoli,
ale Mistr o tom nikdy neví.
A nebuďte překvapeni.
A kdyby Mistr říkal,
že o tom ví, není to Mistr.
Možná to někdy Mistr ví
díky intuici
a požehnání Boha,
ví to jednou za čas.
Ale Mistr si není vždy vědom
dobrých věcí,
které dělá pro lidstvo.
Také v buddhismu
Buddha řekl: „Ten,
kdo říká, že je Buddha,
není Buddha.“
Neznamená to, že po
dosažení buddhovství,
nemůžete říct, že jste
dosáhli buddhovství.
Můžete to říci,
ale neznamená to, že jste
si toho moc vědomi,
víte, co myslím,
že s tím něco děláte.
Protože buddhovství
nemá žádné vymezení.
Skutečně, když řekneme,

že jsme něčeho dosáhli,
ještě to tak není.
V „Diamantové sítě“
Buddha znovu, znovu
a znovu zdůrazňuje,
že není čeho dosáhnout.
Neexistuje k uskutečnění
žádné buddhovství.
Není to proto, že bychom
se nemohli stát svatými,
ale vše svaté patří Bohu,
patří Buddha přirozenosti.
A pokud jsme dosáhli naší
jednoduchosti
a dostatečné čistoty,
pak se buddhovství
a síla Boha odhalí sama,
aniž bychom o tom věděli.
Jak můžeme použít
mysl lidského mozku
k porozumění neomezené
obsáhlé přirozenosti Boha
nebo Buddha přirozenosti?
Pokud jsme tedy kdy tvrdili,
že víme, že jsme Buddha,
že to opravdu víme
nebo že víme, že jsme svatí
nebo že známe Boha
nebo něco takového,
je to jen mluvení,
ale není tomu opravdu tak.
Kdyby bylo možné Boha
popsat,
poznat lidským mozkiem,
pak to není skutečný Bůh,
není to pravá
Buddha přirozenost.
Buddha přirozenost
je uvnitř i vně nás.
Bůh je uvnitř i vně,
v Nebi i na Zemi.
My v Bohu plaveme,
dýcháme v Bohu,
jíme v Bohu,
žijeme naše životy v Bohu,
celá naše podstata je v Bohu.
Není nic krom Boha,
okolo i v nás.
Není třeba říkat,
„Kontaktuji se s Bohem.

Titul: TV_665_Znak velkého Svatého_I

Hledám Boha.“

On je všude.

Kdykoli tedy cítíme,

že jsme něčeho dosáhli,

zastavte se a vzpomeňte si

na tento příběh.

A budeme-li kdy chtít

poznat kdo je to Mistr,

vzpomeňte si na tento příběh.